

Dwie strony Ivo Dimcheva i sesja terapeutyczna dr Penny Arcade

Tegoroczne Konfrontacje Teatralne zanotowały świetny początek.

Interaktywny wieczór z Gob Squad, kameralny recital Ivo Dimcheva i solidna lekcja życia od Penny Arcade to do tej pory najmocniejsze punkty festiwalu. Nie obyło się jednak bez rozczarowań.

KACPER SULOWSKI

Kto rządzi historią? Jak mamy ją czytać? Czym jest wojna, a czym pokój? Wokół takich zagadnień swój spektakl „Wojna i pokój” zbudował brytyjsko-niemiecki kolektyw Gob Squad, który stworzył tegoroczną edycję festiwalu.

Więcej pytań niż odpowiedzi

Grupa, która do Lublina wróciła po dwóch latach, w charakterystyczny dla siebie sposób zaaranżowała nie spektakl, ale spotkanie. Bez podziału na scenę i widownię i rozróżnienia aktorów od publiczności. W salonie, do którego zaprosił nas Gob Squad, wszyscy mieli prawo głosu i każde ze zdań było równie cenne. Obszerna powieść Lwa Tołstoja stała się punktem wyjścia do rozmowy na temat przemijania i trwania, historii i przyszłości. Spektakl „Wojna i pokój” udowodnił, że Gob Squad wypracował swój niepowtarzalny język, który ujmuje szczerością w kontakcie z widzami i pokorą w rozmowie na ważne tematy.

W piątek w piwnicach Centrum Kultury na scenie pojawił się Ivo Dimchev. To jak na razie największe odkrycie tego festiwalu. Dimchev pochodzi z Bułgarii. Jest aktorem, wokalistą i performerem, który na koncie ma ponad 30 performansów w Europie i w obydwu Amerykach. Do Lublina przyjechał z recitalem piosenek, które wykonywał podczas swoich spektakli. Fenomen osobowości scenicznej Dimcheva polega na fascynującym, acz prostym kontraście. Z jednej strony odpycha pretensjonalnością i nadęciem, z drugiej urzeka wrażliwością i delikatnością. Śpiewa o miłości i samotności. Ale śpiewa tak, że nie pozostawia nikogo obojętnym. Dodając do tego nadzwyczajną muzykalność wokalisty i oszczędne aranżacje na fortepian i wiolonczelę, Dimchev zaserwował nam zaskakujący wieczór wypełniony inteligentnym słowem i ambitną muzyką.

Eksperymenty z mikroteatrem

Festiwalowa sobota nie była już tak udana. Na początku zobaczyliśmy przeintelektualizowany show poświęcony pokoleniu Y w wykonaniu grupy Groundfloor, potem serię eksperymentów lubelskiej edycji projektu Mikroteatr. Groundfloor nużył przede wszystkim długimi sekwencjami ruchów, które zaburzały poszukiwanie treści, a o sensie spektaklu można było powiedzieć tyle samo po jego zakończeniu, co przed rozpoczęciem. Projekt Mikroteatr, w którym wzięli udział Ludomir Franczak, Janusz Opryński i Joanna Lewicka, warto odnotować z jednego powodu. Janusz Opryński, znany z sążnistych

Ivo Dimchev - jak na razie największe odkrycie festiwalu

i niekończących się spektakli, pokazał przedstawienie, które w całości trwało tyle, co jedna z najkrótszych scen jego poprzednich propozycji. Można?

Jak żyć, żeby nie zwariować?

Sobotni wieczór zakończyła sesja terapeutyczna u dr Penny Arcade, która w charakterystyczny dla siebie sposób przeprowadziła z nami solidną lekcję życia. Tym razem nie było nagości, tańców na rurze i striptizerek (w przeciwieństwie do jej ubiegłorocznego występu). Amerykańska performerka znów urzekła celnymi jak strzały Wilhelma Tella ocenami rzeczywistości i spostrzeżeniami na

temat zmieniającego się świata. Swoim pieprzno-poetyckim tonem mówi o konsumpcjonizmie, konformizmie i kryzysie tożsamości. Jej epikurejskie „carpe diem” odnosi się do życia tu i teraz. Penny zachęca do rozmowy z ludźmi, korzystania ze świata w realu, bo życia nie da się „pobrać z internetu”. Po swoim słodko-gorzki manifestie zostawia nas ze wskazówką, jak żyć, żeby nie zwariować.

O polityce zamkniętych drzwi

Największym zaskoczeniem okazał się multimedialny „spektakl” hiszpańskiej grupy Senor Serrano pt. „Birdie”. Członkowie kolektywu zabrali głos w toczącej się dyskusji na temat migracji i coraz głośniejszych pomysłów „polityki zamkniętych drzwi”. Punktem wyjścia do rozmowy stała się fotografia wykonana na polu golfowym w Melilli, hiszpańskim mieście w Maroku, enklawie odgrozionej płotem od reszty świata. Fotografia przedstawia grających w golfa biznesmenów na tle imigrantów próbujących sforsować płot. Senor Serrano opowiada historię tego zdjęcia za pomocą wszelkich możliwych środków multimedialnych, a ze sceny nie pada żadne słowo. Widzowie mają wrażenie, że oglądają trójwymiarowy dokument z paletą efektów specjalnych.

Dziś o godz. 17 zobaczymy spektakl „Margarete” Janka Turkowskiego, a o godz. 18.30 głośny debiut reżyserski Anny Karasińskiej „Ewelina płacze”. ●